

Feestkorting

In de supermarkt leg ik twee Beyond Burger's in mijn mandje. Die kopen we nooit, omdat ze zo achterlijk duur zijn. Maar dan hebben de erwten wel echt een goed leven gehad, en bovendien: we hebben wat te vieren.

Pleegzorg zegt dat je er 'geen feestje van mag maken' als er een kindje bij je komt wonen. Want het is geen feest voor het kind om bij zijn ouders weggehaald te worden en dan bij vreemden te moeten wonen. Maar wij hebben alleen nog maar het telefoontje gehad; deze ochtend, dat er *misschien* een baby bij ons komt wonen. Dat mag je toch wel een beetje vieren?

„Pleegzorg zegt dat je er geen feestje van mag maken.“

Dus, die tyfusdure burger. Het is de laatste. Toevallig valt mijn oog op de houdbaarheidsdatum. De vierde. Wacht eens even, dat is morgen. Nu gaan we die burgers vanavond bereiden, dus eigenlijk is er geen probleem, maar aan de ander kant: ik vind niet dat ik de volle mep hoeft te betalen voor eten dat bijna over de datum is. Wat als we vanavond nou eters krijgen? Of dat Jeroen thuiskomt in een driedelig pak en mij meeneemt op een romantisch weekendje Parijs. Dat is dan toch mooi zonde van die zes euro? Bovendien, als ik pleegmoeder ga worden, dan moet ik maar eens leren voor mezelf op te komen! Dus raap ik mijn boodschappen en mijn moed bij elkaar en ga op zoek naar een medewerker. Uiteindelijk vind ik een meisje dat zich niet snel genoeg heeft kunnen verstoppen. Ik laat haar demonstratief de burger zien. „Hebben jullie achter nog een andere liggen?“ Dit is tactiek. Ze hebben 'achter' nooit iets liggen.

Ik vraag me af of dat hele magazijn wel bestaat, volgens mij is achter die flappen gewoon de rookruimte. Maar goed, tactiek dus, want ik wil korting! Ze gaat braaf door de flappen, en komt, geheel volgens plan, terug met de mededeling dat dit de laatste is. En ik hoor mijzelf zeggen 'of er dan wat aan de prijs gedaan kan worden'. Een draak van een zin, maar vergeet niet in welke stressvolle situatie ik mij thans bevind! Ze mompelt iets over 'vragen' en sloft weg. Ik vermoed dat ze toen domweg een rondje om de versafdeling is gelopen, om via de soepen weer bij mij uit te komen. Nee geen korting. Morgen, ja dan wel. Vandaag niet. Nu kan ik twee dingen doen. De manager erbij laten halen, of zeggen: dan stik in je rotzooi. Ik kies voor optie drie: 'oké jammer' prevelen en vol zelfhaat afrekenen. Als Jeroen die avond thuiskomt (gelukkig niet in pak!) ziet hij in de koelkast de burgers liggen. Ik wacht gelaten op de opmerking over de houdbaarheid en over hoe ik toch echt beter op mijn strepen moet leren staan. Maar uit de keuken hoor ik „Waarom heb je die dure burgers gehaald mop? Wist je niet dat ik die niet lekker vind?“

Nee ze hebben wel gelijk. Het is bepaald geen feestje.

» Geertje (39) woont samen met haar vriend. Zij omschrijft zichzelf als 'dagjesmens, ervaringsdeskundige en meester van de ongemakkelijke stilte'.

